

*Üljetek az asztalomhoz,
egyetek az étелеmből!
A szegénység gyötrő szélfúvásában
hadd örüljek, hogy újra itthon
paráználhomlokotok.*

*Erdő sötétült körém
iszonyú erdő félelemből,
gyülelésszerű erdő rettegeből.
Most robajló koronákkal
zúgnak, ragyognak a fák.*

*De az ő szarvuk az
ajtón többé be nem férhet. Nem ülhetnek
le asztalomhoz, nem ehetnek
már étелеmből. Felszökkennek kecses
irammal s átúsznak a világ gyémánt
tűzű rengetegein. Felhő és szél
véd engem. A pusztítás
be nem mocskolhat. Szájukban, szívükben
tartanak az én fiaim s agancsuk
szikláin fennakad az éj.*

SIMAI MIHÁLY

RAPSZÓDIA

*Mintha üldöznék, ablakunkig
rohan a hó és rátapad.
Sír, kérleli a konok üveget.
A varas nyárfa csapkod, ágakat
lendít, mint ki magasba ugrik,
s gyáván remeg,
mint akit ügyis visszarántanak.*

*Förgeteg lófarkára kötve
vonszolódnak a bokrok, vézna mellkasuk
törik, verődik.
Csak a híd íve konok, merész
és moccsanatlan
ebben a rázkódó, veszett malomban,
ahol a kőgörgető nehéz
szelek az északi büntetés
perceit őrlik.*

*Künn az ég
haránt zuhanása
itt benn a kályha
körül boglyázdó, sűrű meleg.
Biztat az ágy,
az ágaskodó párna,
s a szén, ahogy a mormoló parázsba
alázattal pereg.*

Mi gondom a molnárlegény időre,
zsákolja csak és őrje
zivatarrá a vállára bukó fellegeket.
Az én ellenségem iszonyúbb kőből
épített malmot, s ünneptelen egyre csak öröl,
hogy hámlik a homlokom,
törődik szemem kékje,
markában marad hajam,
s hullámos vidámságom;

az én kínom nem az, hogy fázom,
akkor se, ha a bokrokkal együtt remegek,
az fáj, hogy rohanvást is vonszoltnak érzem magam e tájon,
hogy nem tudom utolérni,
nevét hiába kiáltom,
pedig lám én neveltem, növeltem
keserúségen-varázson,
örökös rugaszkodáson
ezt a folyvást kísértő fergeteget.

Hát nem,
hát nem lehet!
Már gyűlölöm is az órámat,
hogy számlapján szusszanó vihar támad,
hogy ide-oda rángat,
hogy csavarjaival fölhúz engem,
tik-tak, továbbblök, egyre tovább,
idekell, odakell, mindenhovakell mennem,
rohanok mindennek eleget tenni,
tépem magam, hogy tudnék
— szívem és kényszereim szerint
hogy is tudhatnék — eleget,
eleget tenni!
— s egyáltalán: ELÉG,
ez a szó megszökött, a primitívebb
vidékeken ismerik talán némely
öreg és békés szívek,
itt nem mondja ki senki.

Kavarognak reggelek, delek, esték,
s ha zúgó homlokkal megállok,
undokul csörömpöl az elkésettség;
mire vársz, nem szabad várnod!
S rohanok,
vérző sébem a sebesség,
kavarognak reggelek, delek, esték,
s dolgom téve vívódok, mit tehetnék,
mit még?!

S hol magamat szídom, hol a világot,
szökött lovam, és futok és kiáltok,
s egy elszakadt kötőfékkal kezemben
követem,
ami utolérhetetlen!